

nych rozměrů smluvených, nevyhovují ovšem smlouvě, ale to jest vada, již lze žalobou uplatňovati jen ve lhůtě čl. 349 obch. zák., odstavec druhý. Z toho plyne, že není třeba důkazů o vadách pražců, ani když se nepřihlíží k zjištění nižších soudů, že pražce, jež byly odeslány, měly ujednané rozměry, a když i by bylo lze totožnost pražců zjistiti.

Čís. 2282.

Veřejná společnost pozbývá výmazem z rejstříku procesní způsobilosti. Lhostejno, že na jejím podkladě vznikla společnost nová a že se veřejný společník bývalé společnosti pustil do sporu.

Jde o zánik posavadní a zřízení nové veřejné společnosti a nikoliv o pouhou změnu, vystoupil-li ze dvou společníků jeden a vstoupil na místo jeho společník nový.

Neexistující straně rozepře nelze útraty ani přisouditi ani uložit.

(Rozh. ze dne 13. února 1923, Rv II 83/23.)

Na základě směnek, přijatých v únoru 1922 veřejnou obchodní společností P. a spol., elektrotechnická společnost v Š., byla na ní podána 22. května 1922 žaloba, ač firma byla již 10. září 1920 z rejstříku vymazána. O b a n i ž š í s o u d y žaloby zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Z výpisu z obchodního rejstříku je jasno, že nejde toliko o změnu firmy. Na místo žalované veřejné společnosti, zapsané pod firmou P. a spol., elektrotechnická společnost, vstoupila veřejná společnost úplně jiná, od ní nejen firmou i osobou společníků rozdílná. Původní společnost P. a spol. měla pouze dva veřejné společníky, Ludvíka P-a a jeho choť Marii P-ovou. Vystoupením Marie P-ové a nastoupením nového veřejného společníka inž. Karla H-a utvořena byla nová společnost, která dne 10. září 1920 pod novou firmou »Elektrotechnická stavební společnost ing. H. a P. v Š.« zapsána byla do obchodního rejstříku za současného výmazu dřívější firmy. Tím původní firma P. a spol. zanikla. Avšak také dřívější veřejná společnost pod touto firmou utvořená se rozcěla, přestavši právně existovati, neboť po vystoupení Marie P-ové zbyl z této společnosti pouze společník Ludvík P., který sám společnost tvořiti nemůže. Zachování této původní společnosti nebylo možné ani za souhlasu všech společníků ve smyslu čl. 127 obch. zák., protože veřejná společnost P. a spol. po vystoupení Marie P-ové neměla více společníků, než jediného Ludvíka P-a. Nemůže tedy o nějaké kontinuitě staré společnosti pod novou firmou býti řeči. Pokud pak nová společnost byla právním nástupcem společnosti dřívější, mohla býti žalována toliko pod svou novou firmou.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky nižších soudů i s předchozím řízením a odmítl žalobu. Útraty navzájem zrušil.

D ů v o d y:

Žaloba byla podána dne 22. května 1922 na protokolovanou firmu P. a spol., elektrotechnickou společnost v Š., na základě směnek, při-

jatých touto veřejnou obchodní společností. V době podané žaloby však žalovaná společnost již neexistovala, ježto byla 10. září 1920 vymazána v obchodním rejstříku a spolu zapsána nová veřejná obchodní společnost pod firmou »Elektrotechnická stavební společnost inž. H. a P. v Š.«. Že nešlo o pouhou změnu firmy trvající společnosti, nýbrž o zánik dosavadní a utvoření nové společnosti, správně vyložil soud odvolací. Právní podmínět, jenž neexistuje, nemůže však státi na soudě a proto nemá procesní způsobilosti (§§ 1 a 6 c. ř. s.). Tento nedostatek nemůže v tomto případě přirozeně býti odčiněn, a nebyl zejména odstraněn snad tím, že Ludvík P., osobně ručící společník bývalé veřejné obchodní společnosti P. a spol., podepsal za tuto společnost procesní plnou moc advokátu Dru Arturu K-ovi, který pak jménem neexistující firmy P. a spol. podal namítky proti směncnému platebnímu příkazu a projednával na soudě. Jest tu tudíž nezhojitelná zmatečnost dle §u 7 c. ř. s., ke které dlužno hleděti z moci úřední (§§ 471 čís. 7, 494, 513 c. ř. s.), i bylo proto, aniž bylo třeba zabývatí se vývody dovolacího spisu žalobkyně, zrušiti rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením a odmítnouti žalobu (§§ 477, 478, 513 c. ř. s.). Neexistující žalované společnosti nelze uložiti povinnost k náhradě útrat sporu, aniž lze jí přisouditi útraty; Ludvík P. není procesní stranou, ani jeho nelze tudíž odsouditi do útrat, a proto byly útraty všech tří stolic dle posledního odstavce §u 51 c. ř. s. navzájem zdviženy.

Čís. 2283.

Soupis neknihovních pohledávek (nařízení ze dne 10. dubna 1919, čís. 185 sb. z. a n.).

Pohledávky neknihovní, jež jsou předmětem sporu, netřeba přihlásiti k soupisu.

(Rozh. ze dne 14. února 1923, R I 112/23.)

Žalobu, domáhající se odměny za práce v letech 1911—1918 procesní soud prvního státního soudu zamítl, zjistiť, že zažalovaná pohledávka nebyla přihlášena k soupisu. Odvolací soud zrušil rozsudek prvního soudu a nařídil mu, by, vyčkaje pravomoci, znovu o věci jednal a rozhodl, maje za to, že jest přihlásiti k soupisu pouze pohledávky, jež jsou co do důvodu zjištěny, nikoliv však pohledávky sporné, o jakou tu jde.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Dovolací soud sdílí názor soudu odvolacího, že za pohledávky ve smyslu nařízení vlády republiky Československé ze dne 10. dubna 1919, čís. 185 sb. z. a n., dlužno považovati zásadně jen takové peněžní nároky, které mezi stranami jsou nesporné nebo věřiteli alespoň co do důvodu právoplatně přisouzeny, při čemž ovšem jest dle čl. 1 shora uvedeného vládního nařízení rozhodným stav dne 1. března 1919. Lze připustiti, že ani zákon ze dne 25. února 1919, čís. 84 sb. z. a n. ani vládní